

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoCsp/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419200789
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1419200789.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: U. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, V. o zaplatenie 4 491,99 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 4Csp/14/2019-64 zo dňa 16. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť istinu 4 491,99 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 491,99 € od 2.2.2019 do zaplatenia, úrokom vo výške 209,53 €, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 2.2.2019 a poplatkom za poistenie vo výške 4,58 €. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. k/, a ods. 5, 6 a 9, § 53b ods. 1 a § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 2 a § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca je bankou, ktorá okrem ďalších predmetov činnosti zapísaných v obchodnom registri poskytuje úvery. Žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 27.8.2014 úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 6 000,- €. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 93,56 € so splatnosťou v 27. deň kalendárneho mesiaca, termín 1. anuitnej splátky 29.9.2014, so splatnosťou celého úveru 27.8.2024. Úroková sadzba žalobcu pre fyzické osoby bola dohodnutá 13,9 % p.a. Žalovaný poskytnutý úver nesplácal a bol v omeškaní so splácaním, žalobca preto listom zo dňa 29.11.2018 vyzval žalovaného na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 4.12.2018. Na základe výzvy zo dňa 1.2.2019 žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 1.2.2019, čím vznikla žalovanému povinnosť jednorázovo uhradiť žalobcovi zostatok úveru vo výške 4 738,50 € + 30,00 € (spoplatnená výzva) t.j. spolu 4 768,50 €. Z prehľadu splácania úveru do dočasného zosplatenia súd zistil, že žalovaný ku dňu zosplatenia úveru bol dlžný z nesplateného úveru istinu vo výške 4 491,99 €, sumu vo výške 209,53 € predstavujúcu nezaplatené úroky ku dňu predčasného zosplatenia úveru, t.j. ku dňu 1.2.2019, a poplatok za poistenie 4,58 €.

1.2. Po oboznámení sa s úverovou zmluvou, všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré tvoria súčasť žalobného návrhu, a tvrdeniami žalobcu, súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobca žalovanému poskytol peňažné prostriedky formou spotrebiteľského úveru vo výške 6 000,- €. Žalovaný však poskytnutý úver nesplácal riadne a včas, dlh nezaplatil ani po tom, čo mu bola žalobcom zaslaná výzva na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 29.11.2018, preto žalobca v zmysle čl. 6.5 Zmluvy pristúpil k zosplatneniu úveru ku dňu 1.2.2019. Celková dlžná suma z poskytnutého úveru je presne špecifikovaná podľa jednotlivých položiek (č. I. 32 spisu). Žalovaný ku dňu zosplatnenia úveru uhradil istinu vo výške 1 508,01 €. Žalovaná istina úveru predstavuje sumu 4 491,99 € (6 000 - 1 508,01). Žalovaný v konaní nespochybnil právny základ ani výšku žalovanej istiny, v konaní nepotvrdil ani nepreukázal, že dlh zaplatil, a teda že dlh jeho zaplatením v lehote splatnosti zanikol, eventuálne že zanikol v lehote po splatnosti pred rozhodnutím súdu vo veci samej, preto súd po zvážení skutkových okolností vo veci zistených vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny spolu s príslušenstvom do 1.2.2019 je dôvodný, preto žalobe v tejto časti vyhovel.

1.3. Žalobu v časti úroku 13,9 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 4 491,99 € od 2.2.2019 do zaplatenia, úroku z omeškania 5 % ročne z nezaplatených úrokov 209,53 € od 2.2.2019 do zaplatenia, ako i nezaplatených úrokov z omeškania 2,40 €, t.j. z každej omeškanej dlžnej splátky úročenou aj úrokom z omeškania 5 % p.a., súd prvej inštancie zamietol, nakoľko zosplatnenie ako jednostranný právny úkon veriteľa zásadne mení pôvodne dohodnutý úverový vzťah. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98). Pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov. Zosplatnenie ako jednostranný právny úkon veriteľa zásadne mení pôvodne dohodnutý úverový vzťah (viď rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015, sp. zn. 6Co/190/2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4 Obo 143/98). Súd tiež poukázal na stanovisko č. X/XXXX Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave: „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018 z 28. marca 2018).

1.4. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nakoľko žalovaný sa dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd ho zaviazal k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. (§ 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka) tak, ako žalobca žiadal t.j. od 2.2.2019.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku, v rozsahu, v ktorom bola žaloba čiastočne zamietnutá, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Prvoinštančnému súdu vytkol, že neboli splnené procesné podmienky, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania. Podľa § 151 C.s.p. výslovne nepopreté tvrdenia sa považujú za nesporné. Samotný súd v rozsudku uviedol, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril, teda nespochybnil právny základ, ani výšku žalovanej pohľadávky. Uvedené platí i v spotrebiteľských sporoch. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co 6/2018 a 10Co 333/2017. Ďalej sa žalobca vyjadril, že jeho nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, na komentár IURA EDITION k § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ako aj na § 16 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Úrok z úveru je nárok, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka,

ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré však neexistujú) alebo nepriamo extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Svoju argumentáciu žalobca podložil rozsiahlymi citáciami z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30. júna 2019, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného v časopise zo súdnej praxe pod č. XX/XXXX, ako aj ďalších rozhodnutí krajských súdov a rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21. augusta 2014. Žalobca vyjadril i svoju polemiku s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/1998 a s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 190/2014.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. na odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti je potrebný ako vo výroku vecne správny potvrdiť aj keď z iných dôvodov podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

5. Na odvolacie pojednávanie sa nedostavil žalobca, predvolanie mu bolo doručené dňa 7.9.2020 a svoju neúčast' ospravedlnil písomným podaním zo dňa 7.9.2020 keď súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti. Nedostavil sa žalovaný, predvolanie mu bolo doručené na adresu podľa § 106 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a to dňom 9.9.2020, svoju neúčast' neospravedlnil. Podľa § 180 v spojení s 378 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodol, že bude konať v neprítomnosti žalobcu a žalovaného.

6. Na odvolacom pojednávaní odvolací súd v zmysle § 181 ods. 2 v spojení s 378 ods. 1 C.s.p. uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, podľa ktorého sa zmluva o úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V tomto smere poučil v zmysle § 382 C.s.p. strany sporu že bude skúmať splnenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to s ohľadom na následok ich nedodržania vyplývajúci z § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy a vyzval ich aby sa k tomuto vyjadrili, k čomu ale nedošlo pre neprítomnosť žalobcu a žalovaného.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci podľa ktorého žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 27.8.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 6 000,- €, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť v 120 anuitných mesačných splátkach vo výške 93,56 € splatných vždy v 27. deň v mesiaci s termínom splatnosti prvej splátky dňa 29.9.2014 a (konečnou) splatnosťou úveru dňa 27.8.2024. V zmluve bolo poistenie úveru označené ako Súbor poistenia A. Úroková sadzba bola v zmluve stanovená ako fixná, vo výške 13,9 % ročne. Poplatok za poskytnutie úveru predstavoval 300,- € a poplatok za poistenie splácať úveru 2,29 € mesačne. Výška ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj ako „RPMN“) úveru bola podľa zmluvy 16,59 %, pri priemernej výške RPMN 16,81 %. Celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť bola podľa zmluvy 11 527,20 €. Z dokumentu označeného ako Prehľad splácania vyplýva, že žalovaný celkovo na splátkach úveru uhradil sumu 4 707,50 €.

8. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

8.1. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

8.2. Podľa § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

8.3. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

8.4. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

8.5. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

9. Vyššie špecifikované zmluvné podmienky úveru vychádzali zo Žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 27.8.2014, v ktorej bola obsiahnutá i časť s názvom Poistenie úveru, kde ako typ poistenia bolo uvedené Poistenie schopnosti splácať úveru, a ako súbor poistenia bol uvedený Súbor A. Podľa článku 8 Obchodných podmienok pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. účinných od 1.2.2014 vznikom poistenia vzniká klientovi povinnosť platiť poplatok za poistenie schopnosti splácať úver splatný spolu s príslušnou splátkou úveru. Tento poplatok musí klient platiť za celé poistné obdobie bez ohľadu na to, kedy došlo k zániku poistenia. Klient nemusí platiť osobitné poistné. Poistné je zahrnuté v poplatku za poistenie schopnosti splácať úver.

10. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane hoci v rozsudku bolo citované ustanovenie § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by sa prvoinštančný súd zaoberal predmetnou zmluvou i z hľadiska jej povahy zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predmetom súdneho prieskumu v prvoinštančnom konaní tak vôbec nebolo splnenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere ustanovených v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

11. V súvislosti s námietkami žalobcu, ktorý odvolávajúc sa na zásadu kontradiktórnosti civilného procesu a § 151 ods. 1 C.s.p. mal za to, že pokiaľ žalovaný zostal v konaní pasívny, mal súd považovať žalobcove nepopreté tvrdenia za nesporné odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu tak, ako vyplynul zo žalobcom predložených dôkazov. Inú možnosť ani nemal, nakoľko žalovaný bol skutočne v konaní nečinný, žiadne skutkové tvrdenia ani dôkazné návrhy neprodukoval. Z ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p., ani zo zásady kontradiktórnosti civilného procesu však v nijakom prípade nemožno vyvodiť záver, že súd je v prípade pasivity žalovaného viazaný právnym posúdením vecí, ktorého sa domáhal žalobca. V zmysle všeobecnej právnej zásady iura novit curia je právne posúdenie výlučne vecou súdu. Právna argumentácia strán nie je pre súd záväzná, súd sa však s relevantnými právnymi argumentmi strán musí vzhľadom na požiadavku presvedčivosti súdneho rozhodnutia vysporiadať (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Otázka, či sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, je otázkou právnou, nie skutkovou. Súd na zistený skutkový stav, teda obsah zmluvy o úvere (o ktorej predtým urobil právny záver, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere) aplikuje príslušné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ak zistí nedostatok niektorej náležitosti vyžadovanej týmto zákonom, ktorý znamená naplnenie hypotézy niektorej z právnych noriem uvedených v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, musí prijať právny záver, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

11.1. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10, podľa ktorého súd členského štátu EÚ je povinný ex offio skúmať existenciu údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere a i bez návrhu aplikovať sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je navyše analogicky z tohto prieskumu dôvod vylučovať iné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absencia taktiež má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súdnym dvorom EÚ konkrétne uviedol, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte smernice Rady XX/XXX/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych

opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto údaj, je zrozumiteľná v zmysle článku 4 smernice XX/XX. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle článkov 3 a 4 smernice XX/XX. Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska smernice XX/XX, smernica XX/XXX sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa právneho názoru odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti vyplývajúce z § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko je v nej uvedená nesprávna výška RPMN a nie je v nej správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Súčet mesačných splátok ($120 \times 93,56 \text{ €}$) predstavuje sumu 11 227,20 €, avšak údaj v zmluve označený ako „celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť“, obsahuje sumu 11 527,20 €. Žalobca zjavne do tejto celkovej čiastky nezahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 300,- €. Tento poplatok bol síce po 18 mesiacoch od poskytnutia úveru v zmysle článku 2.5 zmluvy vratný, ale iba za splnenia určených podmienok (splácanie úveru z účtu u žalobcu, omeškanie nepresahujúce 5 dní a nesplatenie úveru predčasne). Aj takýto podmiennečne vratný poplatok tvorí náklady úveru a neexistuje žiadne zákonné dôvod, pre ktorý by nemal byť započítaný do celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť a do RPMN.

12.1. Odhliadnuc od vyššie uvedeného závažnejším nedostatkom je, že žalobca do ním uvedenej výšky splátok v zmluve, ale najmä do údajov o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (11 227,20 €) a tým ani do údajov o RPMN zjavne nezahrnul poplatok za poistenie schopnosti splácať úver (Súbor poistenia A), ktorý bol vo výške 2,79 € mesačne, hoci tento bol súčasťou zmluvných podmienok a žalovaný reálne pláti splátky vo výške 95,85 €, ako to vyplýva i z Prehľadu splácania. Pojem celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, použitý v § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch je legálne definovaný v § 2 písm. h/ tohto predpisu ako: „súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom“. Legálna definícia pojmu celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom je uvedená v § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ v spojení s § 2 písm. h/ a § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch teda vyplýva, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí v sebe zahŕňať aj poplatky za doplnkové či vedľajšie služby spojené so spotrebiteľským úverom. Tento údaj nemá zahŕňať iba také doplnkové či vedľajšie služby, ktorými nie je podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

12.2. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom posudzovanej zmluvy dospel k záveru, že zo žiadneho jej ustanovenia nevyplýva, že by poskytnutie úveru, resp. jeho poskytnutie za daných podmienok, nebolo podmienené poistením schopnosti splácať úver. Poistenie schopnosti splácať úver bolo poňaté do textu vlastnej zmluvy a zahrnuté medzi ostatné úverové podmienky, ako výška úveru, úroková sadzba, počet a výška splátok atď. Nie je na samostatnom dokumente a nie je graficky ani systematicky odlišené od zvyšku zmluvy. Z pohľadu priemerného spotrebiteľa sa teda predmetné dojednanie javí ako integrálna súčasť zmluvy. V zmluve, ani v žiadosti o poskytnutie úveru nemal spotrebiteľ možnosť vybrať si variant bez poistenia, v zmluve nie je žiaden priestor prejaviti osobitný súhlas alebo nesúhlas s poistením, a nie je ani zrejmé, aký by to mohlo mať eventuálne dopad na poskytnutie úveru alebo jeho výšku. Z obchodných podmienok žalobcu možnosť nevybrať si poistenie rovnako nevyplýva. Poistné je podľa nich kryté poplatkom za poistenie úveru, ktorý je priamo súčasťou zmluvných podmienok a navyšuje sa oň splátka. Celkovo je vyššie opísaný spôsob, akým žalobca dosiahol súhlas spotrebiteľa s poistením,

možné považovať tiež za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. Spotrebiteľ mal zjavne záujem o uzavretie zmluvy o úvere a jeho ekonomický záujem bol získať úver. Spolu s tým mu však žalobca nanútil i poistenie schopnosti splácať úveru, bez možnosti prejavíť s ním súhlas alebo nesúhlas. Spotrebiteľ mal iba možnosť zmluvu o úvere spojenú s poistením uzavrieť alebo neuzavrieť ako celok.

12.3. V neposlednom rade súd musí zohľadniť absolútne netransparentné podmienky schvaľovania úverov veriteľmi (a to všetkými bankovými i nebankovými), kedy je spotrebiteľ, ktorý sa často nachádza vo finančnej tiesni, vydaný napospas ničím neobmedzenej ľubovôli dodávateľa (veriteľa). Dodávateľ v zmluve neuvádza, ani iným spôsobom nezverejňuje podmienky pre schválenie poskytnutia úveru, pričom jeho rozhodnutie o schválení alebo neschválení úveru nie je žiadnym spôsobom preskúmateľné. Za týchto okolností je netransparentný proces schvaľovania úveru dodávateľom potrebné považovať za úplne svojvoľný. Spotrebiteľ je tak vystavený nátlaku dodávateľa súhlasiť s každou ním predstretou zmluvnou podmienkou či osobitnou zmluvou, aby tak zvýšil pravdepodobnosť, že dodávateľ mu schváli poskytnutie úveru. Poplatky za poistenie za týchto okolností teda mali byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a tým aj do výpočtu RPMN. Nakoľko ich tam pôvodný veriteľ nezarádila a pri výpočte RPMN na ne neprihliadal, tieto zákonom požadované náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) neboli v zmluve uvedené správne.

12.4. Neuvedenie údajov o RPMN v presnej výške má bez ďalšieho za následok uplatnenie zákonnej sankcie podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súčasne nevedenie správnych údajov o RPMN a o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (§ 9 ods. 1 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) spôsobuje, že sú splnené i podmienky vyžadované širším ustanovením § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Následkom týchto väd zmluvy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. V zmysle zmluvy o úvere právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 6 000,- €. Žalovaný celkovo uhradil na splátkach úveru doposiaľ sumu 4 707,50 €. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na úhradu istiny 4 491,99 € s príslušenstvom, teda viac, než na čo mal podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobca nárok. Nakoľko v tejto časti rozsudok nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť, odvolací súd nemohol rozhodnutie súdu prvej inštancie napraviť. Vzhľadom na to, že súčet žalovaným zaplatenej sumy a toho, čo žalobcovi priznal súd prvej inštancie, presahuje výšku istiny úveru, nepriznal odvolací súd žalobcovi v odvolacom konaní nárok na zaplatenie ďalších žalobou uplatnených súm. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti napadnutej odvolaním žalobcu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p., i keď z iných právnych dôvodov.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto by mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovanému však podľa obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nebude potom ani potrebné, aby o výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).